

Predica de la Krefeld, 01 mai 2005

Ewald Frank

Lauda, cinstea și slava să fie ale Domnului, Dumnezeului nostru, pentru harul Său, pentru această nouă zi pe care noi o putem trăi cu El, când putem să auzim Cuvântul Lui și acesta să ne fie descoperit, și să ne găsim legătura cu Dumnezeu – pentru că acesta este lucrul cel mai important. Pe cât de sigur Dumnezeu a fost în Hristos, tot așa și noi trebuie să fim în Hristos. „Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.”

Simțiți-vă bine în mijlocul nostru. Nu demult am spus aici că suntem recunoscători pentru că Domnul nu este prezent numai acolo unde sunt strânși doi sau trei, ci oriunde poporul Său este adunat în Numele Lui, acolo este și EL în mijlocul lor. Noi am fost mângâiați și întăriți de faptul că Domnul, conform 1 Cor. 15 s-a arătat după învierea Lui la peste de 500 de frați odată. Este atât de frumos că Domnul Își ține Cuvântul: „Eu voi fi cu voi, voi fi în mijlocul vostru” și „oriunde sunteți adunați în Numele Meu, sunt și Eu acolo în mijlocul vostru.” Noi dorim lucrul acesta. Nu dorim nici o adunare fără Domnul. El trebuie, și El dorește să fie prezent. Iar dacă El este prezent, atunci va face toate lucrurile bine, și astăzi. Cum am citit ieri din ultimul verset din Marcu 7, „El a făcut toate lucrurile bine.”

Scumpi frați și surori, puteți să credeți lucrul acesta? Nu vă uitați la lucrurile care se văd, nu priviți la încercările care aproape că sunt peste puterile noastre: uitați-vă la Cel nevăzut, ca și cum L-am vedea. El, care a dat făgăduința, este credincios, și o și

împlinește. Necazurile sunt numeroase, dar uneori trebuie să ajungem în necaz, ca să putem veni mai aproape de Domnul, și pentru ca El să ne poată aduce într-o legătură mai strânsă cu EL. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

Astăzi de asemenea vă dorim tuturor bun venit, și mai ales fratelui nostru Markus Keller din British Columbia, care este astăzi aici pentru prima dată. Unde este fratele nostru Markus Keller? Ridică-te în picioare! Aici: acesta este fiul prietenilor mei, fratele și sora Keller. El a fost născut în Elveția, dar acum, de mulți ani locuiește în British Columbia. Noi avem prieteni pretutindeni, avem frați și surori pretutindeni. Deja ieri am spus că fratele Jim Schanz este aici – noi suntem bucuroși că el poate să fie cu noi. Uneori sunt mâhnit pentru că frații tineri iau de aici surori pe care le duc în altă țară. Nouă ne-ar place mai mult ca ei toți să vină aici și să rămână aici, dar desigur că binecuvântarea lui Dumnezeu este cu ei și acolo, și acesta este lucrul important.

Simțiți-vă bine, toți cei din Polonia... Unde este fratele nostru din Polonia care este azi aici pentru prima dată? Te rog să te ridici. Da. Dumnezeu să te binecuvânteze într-un mod deosebit în mijlocul nostru. Și Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze, pe toți cei din Republica Cehă, și din Slovacia, din Italia, din Austria, din Elveția, din Franța, din Luxemburg, din Belgia, din Olanda, de pretutindeni.

Și aș dori să mulțumesc sincer tuturor celor ce vorbesc alte limbi și care trebuie să accepte faptul că adunările de aici se țin în limba germană. Nu putem schimba lucrul acesta. Dar mulțumim tuturor fraților noștri care traduc simultan, și știm că Dumnezeu dăruiește har pentru traducere. Noi Îi mulțumim Domnului și pentru acest lucru, pentru că avem aici în mijlocul nostru toate limbile. Cine a călăuzit lucrurile în acest fel? Cine a dorit-o astfel? Domnul Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul încă de la început.

Când călătoresc împreună cu fratele Schmitt în locurile unde se vorbește rusește, observ cum el se simte ca acasă. Atunci parcă nu-l mai recunoști pe fratele Schmitt. Dar dacă ne gândim pe ce cale a trebuit să meargă el din pricina celui de-al doilea război mondial, din 1949 în 1960, dacă ne gândim prin ce a trecut el... și rezultatul este că el vorbește în rusă mai bine decât se vorbește în orice provincie rusească. Noi suntem recunoscători pentru toți frații noștri, fie că este vorba despre Siegfried Fleck, sau despre frații noștri care stau acolo sus: ei slujesc lui Dumnezeu și Cuvântul Domnului este trimis în toate limbile, în lumea întreagă. Cred că în momentul de față traducem în peste 20 de limbi, și astfel avem posibilitatea să trimitem hrană duhovnicească în lumea întreagă. Și suntem foarte recunoscători pentru lucrul acesta.

Acum am două dorințe: două dorințe pentru cântare. Unde este conducătorul corului? Fratele nostru se află în clădire, sau este altundeva? [...- se cântă]

Noi putem spune lucrul acesta din experiență. Chiar este scris că „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.” Și El nu ne poate tăgădui nici pe noi. Toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu sunt rânduiți să vadă slava lui Dumnezeu. Și de aceea Domnul nostru a făgăduit că va merge să pregătească locul și că se va întoarce să ne ducă la El. El a spus-o în Ioan 20:17: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Este taina cea mare a planului de mântuire al Dumnezeului nostru, și anume că El ne-a primit și ne-a redat înfierea pe care o pierdusem. Și conform Gal. 4:4, noi am primit înfierea și am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Frați și surori, multe lucruri ar trebui amintite, dar lucrul principal este așa cum am citit ieri din Evrei 4:1, ca „nici unul din noi să nu se pomenească venit prea târziu.” Și de asemenea Cuvântul din Marcu 7:37: „Toate le face de minune.” Acolo unde Domnul nostru poate să fie prezent, acolo EL face totul bine.

Și astăzi de asemenea, ochi din lumea întreagă privesc spre acest loc. Mulți ascultă și urmăresc acum adunările. Și noi am vrea de asemenea să-i salutăm pe cei de aproape și de departe. Dumnezeu Își are poporul pretutindeni. Și de asemenea în dimineața aceasta am primit telefoane și salutări, chiar și din Africa de Sud, de la fratele Rigobear din Benin, fratele Graaf ne salută; salutările sosesc întruna de la toți frații care sunt uniți cu noi în Domnul prin aceeași credință, nu ca o organizație ci ca organismul viu al Trupului lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Tocmai am citit în Ieremia 1, și de acolo m-a atins cuvântul care spune „Eu te-am rânduit ca proroc al neamurilor”. A fost dată o însărcinare, o trimitere. Și apoi m-am gândit la cuvântul care spune că „Nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa Lui.” Gândiți-vă numai la contrastul acesta: „Eu te-am rânduit ca proroc al neamurilor; vei spune tot ce-ți voi porunci” – este vorba despre o trimitere dumnezeiască – iar după aceea: „Nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa Lui.” Un proroc și un om al lui Dumnezeu nu este o persoană particulară: un proroc al lui Dumnezeu este rânduit ca să facă de cunoscut poporului lui Dumnezeu voia lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și este atât de frumos că noi n-avem nimic de spus la aceasta.

De fapt nici nu ar trebui să amintesc aici, dar și fratele Branham a amintit deseori despre copiii lui, și anume ca ei să găsească calea Domnului. El chiar a spus odată despre Sara: „Ea este la o vârstă critică; rugați-vă pentru ea.” Și când am ieșit odată împreună cu frații ca să luăm prânzul, un frate mi-a spus dintr-o dată: „Doamna de acolo, chelnerița de la masa aceea este sora fratelui Branham.” Și eu m-am gândit: „Hmm. Eu mă aflu aici într-un frumos restaurant, și chelnerița care servește la masa aceea este sora fratelui Branham.” Și așa cum fac totdeauna, m-am ridicat și am mers la ea ca s-o salut. Desigur că fiecare are dreptul să lucreze acolo unde este de lucru, dar noi vedem că nu este toată familia cuprinsă în mod automat pentru sarcini deosebite în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. În Împărăția lui Dumnezeu există legi dumnezeiești, și

Cuvântul Domnului. Nu este o afacere familială, ci este lucrarea lui Dumnezeu în noi toți.

Apoi am amintit ieri semnele timpului. Frați și surori, dacă privim în Internet, găsim acolo multe lucruri; până și despre Apoc. 13, despre numărul fiarei, despre numele ei. Totul poate fi extras de pe Internet, și poate fi căutat. Azi am căutat cuvintele „dogmă” și „dokotismus”. Aici este scris din nou că „dogmă” înseamnă „părerere, învățătură”. Și de aceea Biserica lui Isus Hristos nu are nimic de-a face cu părerile oamenilor, cu afirmații formulate de către oameni în concilii care au avut loc în trecut, ci are de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veac.

Și aici este de asemenea explicația care spune că „dokein” înseamnă „se pare a fi”. Nouă nu ne trebuie nimic ce „se pare a fi”: noi avem nevoie de siguranță și de Cuvântul Dumnezeului nostru este sigur! Și aici se spune despre „dogma”: „Înseamnă părerere sau învățătură.” Eu am spus-o de multe ori în lumea întregă, și în adunări mari: „Eu nu sunt aici ca să aud părerile voastre, iar voi nu sunteți aici ca să ascultați părerea mea. Noi suntem cu toții aici ca să auzim ce dorește să ne spună Dumnezeu prin Cuvântul Său.”

Apoi, fratele Branham spune că vom ajunge în necazuri; timpul sfârșitului a sosit, revenirea Domnului este foarte aproape, și stăpânitorul acestei lumi încă mai domnește între neamuri. El stăpânește peste toate religiile și peste toți conducătorii acestora. Și apoi fratele Branham spune în predica „Ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?”: „De ce am fost eu întotdeauna împotriva religiei organizate?” Și după aceea aduce totul în legătură cu semnul fiarei („Acum am înțeles. Acesta este semnul fiarei.” – n.tr.) Și el continuă: „...este o guvernare bisericească, pentru că toate națiunile sunt implicate.” Dar poporul lui Dumnezeu din toate națiunile este implicat (interesat) în ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru timpul acesta, și în ceea ce lucrează El în prezent. Apoi fratele Branham continuă: „Puterea religiei națiunilor nu le va mai permite să predice adevărul. Slujbe precum aceasta care are loc aici vor fi interzise. N-

o veți mai putea face fără aprobarea cartierelor generale, a capului bisericilor.” S-ar putea citi mai departe cum bărbatul acesta al lui Dumnezeu, fiind un văzător, a văzut ce se va întâmpla la sfârșit. Apoi: „Sigur că protestanții nu vor deveni niciodată catolici, dar se vor asocia într-o părtășie frățescă.” Apoi aproape că nu îndrăznești s-o spui: „Este semnul fiarei!” Da; nu se vor mai putea face multă vreme asemenea observații. Și de aceea vă rog citiți în predicile fratelui Branham, recitiți-le. El a fost acela care a predicat mesajul „Recunoașteți ziua și mesajul ei”; pe el l-a folosit Dumnezeu ca să ne aducă înapoi la început. În 1933 fratele Branham a fost acela care a văzut cele șapte vedenii deosebite, și tot el a fost cel care în 1933 a pus piatra de temelie a capelei din Jeffersonville, și înainte de a o așeza, Domnul i-a spus: „Citește 2 Tim. 4.” Și el a citit 2 Tim. 4, și acolo era însărcinarea lui: „propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp,... Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă.” Fratele Branham a rupt această pagină din Biblia lui și a pus-o la temelia capelei sale. El și-a cumpărat o Biblie nouă și a subliniat în ea textul acesta, ca să confirme faptul că vestirea sa este în legătură cu o trimitere dumnezeiască, și anume să nu prezinte păreri sau lucruri care par corecte, ci să vestească Cuvântul adevărat și veșnic al lui Dumnezeu. Cum a fost la început, tot așa trebuie să fie și la sfârșit.

Desigur că noi n-avem probleme în a crede ceea ce a lucrat Dumnezeu din 1933 până în 1965. Noi privim în urmă la timpul acesta cu mare bucurie. Dar spunem acum că a existat un frate Frank care în 1972 predica împreună cu fratele Barillier în Franța la Marsilia, și acolo au venit la mine frați din Armenia care m-au întrebat despre cele șapte tunete. Și eu nu am avut un răspuns. Am spus deschis: „Îmi pare rău, nu știu.” Apoi am mers în camera mea de la etajul 1. M-am uitat la ceasul acesta și când trăirea aceasta s-a încheiat, era 5 fără 5 dimineața. Glasul Celui Atotputernic mi-a vorbit foarte limpede în limba germană: „Slujitorul meu, ridică-te și citește 2 Tim. 4!” Eu am ezitat puțin, și din nou, mai puternic a răsunat: „Ridică-te și citește 2 Tim. 4!” Și după ce am citit de la v.

1 la 5, am început iarăși cu v. 1: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp...” A trebuit să citesc v. 1 și 2, și am pus Biblia pe masă și mi-am ridicat mâinile spunând: „Doamne iubit, la fel de sigur cum Tu mi-ai vorbit și mi-ai poruncit să citesc acest Cuvânt, tot așa de sigur este că ceea ce au spus cele șapte tunete nu a fost scris și de aceea nu a devenit parte a Cuvântului pe care trebuie să-l predic eu.” Și nu doresc să intru în amănunte. În orice caz, eu am primit răspunsul că numai Cuvântul poate fi vestit. La ce folosesc feluritele răstălmăciri care par a fi corecte, dar care nu pot fi corecte pentru că nu pot fi verificate cu Cuvântul. Deci, ceea ce Cuvântul nu spune, nu a fost spus de Dumnezeu. Și Dumnezeu este răspunzător numai pentru ceea ce a spus El, și El singur va face lucrurile bine.

Acum mai avem aici încă o afirmație extraordinară a fratelui Branham, și după aceea vom reveni la sfânta Scriptură. În predica „Strigătul disperării” el spune că noi trebuie să ajungem cu adevărat în necaz, să ajungem într-o stare de disperare înaintea lui Dumnezeu. El spune: „Doresc ca El să-și amintească de mine când îi va chema pe ai Săi. Și toate acestea mă aduc într-o stare de disperare. Este așa cum a spus Pavel: „nu cumva după ce am predicat evanghelia, eu însumi să fiu lepădat.” S-ar putea întâmpla așa. Așa că lucrul acesta mă aduce într-o stare de disperare, când mă gândesc că după toți anii aceștia de predicare aș putea să greșesc față de El. Care este următorul pas? Ce trebuie să mai fac? Și aceasta mă face nervos. Mă duce pe înălțimi și prin adâncuri. Și este greu, pentru că atunci când sunt printre oameni, trebuie să fiu totul pentru toți, ca să-i pot câștiga pe unii pentru Hristos.” Apoi fratele Branham continuă și spune: „Voi, cei care ascultați benzile, puteți să vă dați seama în ce stare de disperare mă aduce responsabilitatea aceasta?” Apoi: „Semnele venirii Sale ar trebui să aducă acum fiecare mădular al lui Hristos într-o stare de disperare. Este vorba despre sufletele voastre, despre ceea ce urmează după această viață. La ce ne-ar folosi dacă am

câștiga toată lumea, și ne-am pierde sufletul? Pentru ce trăim noi?” S-ar putea citi mai departe cum fratele Branham își exprimă liber disperarea lui. Slujitorii lui Dumnezeu nu au numai o trimitere, ci au o răspundere înaintea lui Dumnezeu, o răspundere pentru poporul lui Dumnezeu, pentru Biserică. Și când Pavel scrie bisericii, întotdeauna o face cu această răspundere care trece dincolo de timp, și care este pentru veșnicie. La ce ar folosi să alergăm în cursă, dacă la sfârșit ni s-ar spune că am ajuns prea târziu?

Eu sunt recunoscător și pentru trăirea aceasta, și anume atunci când am văzut răpirea, și când am „trăit-o” personal. Poate pentru voi care ascultați, nu are o importanță mare, dar pentru mine, care am trăit-o, și care am fost în primul rând, și apoi m-am uitat la dreapta și am văzut mulțimea îmbrăcată în alb, are o importanță. I-am văzut pe toți tineri. Și am fost dus cu ei în slavă. Pentru mine trăirea aceasta are o mare importanță. Haideți să fim sinceri: numai ceea ce trăim noi personal, are o importanță pentru noi. Spre exemplu, dacă citim că El a făcut toate de minune, acolo mai spune că orbii au putut să vadă, și șchiopii au putut să umble. Pentru că așa era scris deja în prorocul Isaia 35:5-6: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb...” Și Cuvântul s-a împlinit, și toți cei ce au venit la Domnul au fost ajutați. Iar pe acela care nu a putut să vină pentru că nu putea să umble, l-au ajutat patru bărbați. Și ei au descoperit acoperișul și l-au coborât pe acela înaintea Domnului. Și este scris: „Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!”” Frați și surori, nouă trebuie să ne fie milă de alții, trebuie să punem în practică dragostea lui Dumnezeu.

Acum să trecem la un alt gând. În prorocia biblică există sfere în care a fost spus dinainte totul. Mai întâi pentru ce s-a întâmplat atunci, și anume, „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudea să fugă la munți...” În trei evanghelii ne este descris ce urma să se întâmple atunci. Și trebuie să citim cu atenție, ca să vedem când este vorba despre trecut, și ce este pentru vremea noastră, și să

vedem totul în legătura corectă. Apoi avem descrierea generală a timpului de sfârșit, în Mat. 24 de la v. 1, și de asemenea în Marcu 13 este descris la modul general ce se va întâmpla în vremea sfârșitului. Dar apoi urmează o descriere directă a lucrurilor vestite de Domnul pentru Biserică, ce se va întâmpla cu El, ce se va întâmpla prin revărsarea Duhului Sfânt. Și Domnul nostru spune, în Ioan 14:29: „Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.” Deci El a spus dinainte ce se va întâmpla, „v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.” Când se împlinește prorocia biblică, aproape că suntem obligați să credem. Atunci nu se mai poate ocoli. Dumnezeu a spus-o, și iată că se întâmplă. Cine îndrăznește să nu ia seama?

Avem apoi făgăduința cea mare din capitolul în care este descrisă căderea lui Lucifer. Făgăduința cea mare din Isaia 14:26-27: „Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna, întinsă peste toate neamurile. Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine l se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” Să citim Isaia 14:1: „Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel, și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor.” Deci, vremea sfârșitului. Domnul va alege iarăși Israelul și-i va aduce iarăși în țara lor făgăduită. Dar ce urmează acum? Ceea ce a stricat dușmanul. Și această stricăciune n-a început doar în grădina Edenului. Lucifer s-a înălțat pe sine deja în cer spunând „Eu mă voi...” Și vedem astfel cum el a ieșit din voia lui Dumnezeu din pricina voii lui. Avem aici chiar și descrierea vremii sfârșitului, în Isaia 14 de la v. 4-5: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat, Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor.” Să mai spun ceva despre aceasta? Cine are toiagul? Cine apare tot timpul cu toiagul în mână? Eu nu l-am văzut astfel pe Chirac, nici pe Putin, nici pe Bush, nici pe Shroeder. Dar aici este vorba despre asupritor, despre acest om cu toiag. „Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile, este prigonit fără cruțare.” Nu trebuie să intrăm în

amănunte. Nu este necesară nici o explicație. Acest lucru nu pare a fi așa, ci a fost așa, și este așa. Și acum gândiți-vă o clipă: aici urmează căderea lui Lucifer, răzvrătirea din slavă, de la v. 12 „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei;” și așa mai departe. Și după aceea citim despre un om „care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare.” Și astfel avem din nou legătura între Vechiul și Noul Testament și vedem cum dușmanul a târât întreaga omenire în păcat. Numai cine a trăit personal harul lui Dumnezeu vede toată înșelătoria care are loc pe pământ în mod deosebit în religie. Pentru că dictatorii politici și-au avut timpul lor iar după aceea au avut loc schimbări. Dar în religie toți sunt ținuți în robie, de la începutul religiei respective, până la sfârșit. Toți se nasc în religia respectivă și sunt ținuți în robie toată viața lor, prin religie, până când este prea târziu. Și de aceea Dumnezeu Și-a trimis Cuvântul, pentru ca mesajul să răsună încă odată în lumea întreagă, ca să mai arate odată deosebirea dintre Biserica Dumnezeului Celui Viu, deosebirea dintre cei întâi născuți care sunt iertați de Dumnezeu și care au fost aleși înaintea întemeierii lumii, și formalitatea din toate religiile. De când se găsește Dumnezeu într-o religie? Dumnezeu s-a descoperit personal numai în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru. Numai El a putut să spună „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl” și „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Deci, vestirea trebuie să aducă claritate tuturor oamenilor de pe pământ. Firește vorbind, noi am dori binele tuturor oamenilor, și încă o mai dorim. Dar am dori de asemenea ca tuturor oamenilor să li se poată spune precum Mariei: „Tu ai ales partea cea bună.” Dumnezeu dorește oameni care în mijlocul tuturor glasurilor religioase să audă glasul Lui.

Înainte de a reveni la Evrei, să citim din nou Isaia 14:26-27:
„Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna, întinsă

peste toate neamurile. Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” Dar aici trecem la subiect: noi am putea să repetăm de mii de ori „mâna Domnului este întinsă”, „mâna Domnului câștigă biruința” – acest lucru este corect, da. Dar mâna Domnului deține biruința și în viața mea și a ta? Este mâna Lui întinsă peste tine și peste mine? A putut Dumnezeu să-ți dăruiască deja biruința? Repetarea versetelor biblice nu ajută nimănui. Ceea ce este scris în Biblie trebuie să se repete cu noi, dacă este vorba despre făgăduințe scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Și numai atunci avem dovada personală că noi suntem în barca corectă, împreună cu Domnul, și El poate să liniștească fiecare furtună și ne poate ajuta pe toți.

În general, în toate transmisiunile noastre TV, mai ales în limba engleză, avem tema despre revenirea lui Isus Hristos și împlinirea prorociei biblice în timpul nostru. Și în legătură cu aceasta este chemarea afară și pregătirea Bisericii Mireasă pentru ziua slăvită a revenirii Mirelui nostru. Încă un cuvânt din Vechiul Testament, ca să vedem ce se va întâmpla cu Mireasa despre care Domnul nostru a vorbit deja în Vechiul Testament. Citim din Osea 2 de la v. 19: „*Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare.*” Deci nu este vorba despre o logodnă de genul „dacă vei face asta, atunci voi face și Eu asta”, nu este vorba despre condiții, ci despre mare bunătate și îndurare, căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea. Dumnezeu ne-a fost îndurător, ne-a primit, și prin credință în lucrarea încheiată de răscumpărare de pe crucea Golgotei, noi suntem socotiți neprihăniți și această neprihănire este numită neprihănirea lui Dumnezeu, în epistola către Romani.

Avem acum și gândul următor, din v. 21: „*În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul...*”... și acum urmează; mai întâi a avut loc logodna prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare, și după aceea „*voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul;*” Deci înainte ca Cuvântul să se îplinească cu Israelul, trebuie să se îplinească cu Biserica. Ioan botezătorul a vorbit despre Mire, căci

el era prietenul Mirelui, care I-a pregătit calea, și care a adus Mireasa și Mirele împreună. Și cum am spus-o noi de multe ori, Noul Testament a început cu împlinirea făgăduinței că Dumnezeu va trimite un proroc înaintea zilei mântuirii, înaintea venirii harului, și El a făcut aceasta – o puteți citi; mai este încă scris în Matei, în Marcu, în Luca și în Ioan, și anume că Ioan botezătorul a fost bărbatul acela în care s-au împlinit făgăduințele din Isaia 40:3 și Mal. 3:1. El a mers în duhul și în puterea lui Ilie, și nu a întors capetele oamenilor; pentru că acolo au loc discuții, și Dumnezeu nu are nevoie de discuții. Dumnezeu are nevoie de inimi în care să-și poată pune Cuvântul Său și unde acesta să poată să devină o descoperire prin Duhul. Și de aceea este scris în Luca 1:16-17 „...ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” Frați și surori, dacă noi credem că trăim în vremea sfârșitului și că revenirea lui Isus Hristos este foarte aproape, atunci trebuie să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu și să credem făgăduințele pentru timpul acesta. Dați-mi voie s-o spun: numai cine poartă în el făgăduința dată de Dumnezeu, va fi purtat prin puterea lui Dumnezeu în ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Și atunci nu mai este nevoie de discuții, ci numai să-I mulțumim Domnului că El a trimis un proroc „*înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”, înainte ca soarele să se prefacă în întuneric și luna în sânge, și când stelele vor cădea din cer, înainte ca mânia și judecățile lui Dumnezeu să lovească pământul acesta, când toți necredincioșii împreună cu toți demnitarii lor și cu toți împărații pământului vor striga la munți să cadă peste ei și să-i ascundă. Noi credem și suntem convinși pe baza Cuvântului lui Dumnezeu că la sfârșitul timpului de har Dumnezeu va așeza din nou toate lucrurile în starea originală, și că acum inimile copiilor lui Dumnezeu sunt aduse înapoi la credința părinților. Păcat că în loc ca această trimitere divină cuprinsă în făgăduință să fie luată în inimă și lăsată așa, apar noi învățături, noi răstălmăciri, și oamenilor li „se pare așa și-așa”. Ce am eu de-a face cu „se pare

că”? Eu am nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu ca o candelă pentru picioarele mele, ca o lumină pe cărarea mea. De asemenea următorul lucru poate fi spus în dragoste aici: chiar la sfârșit, Biserica Mireasă va fi o inimă și un suflet. Pentru că așa zice Dumnezeu prin prorocul Ieremia și prin prorocul Ezechiel: „*Vă voi da păstori după inima Mea...*” (Ier. 3: 15) Nu păstori care se păstoresc pe ei înșiși și care tulbură apa, ci „păstori după inima Mea” păstori care sunt în legătură cu Păstorul cel Bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale. Vă rog, haideți să păstrăm acest cuvânt în inimile noastre. Atunci când s-a împlinit faptul că Dumnezeu a făcut un legământ nou cu noi, El a instituit o relație între Mireasă și Mire, și ne-a logodit cu El „prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare.” O mireasă este logodnică. Și aici avem însușirile celor ce au primit logodna cu Mirele ceresc. Aceștia nu vorbesc doar, ci trăiesc faptul că cerul va asculta pământul. Atunci cerul coboară pe pământ și se întâmplă supranaturalul, prin har, în cei care au primit Cuvântul acestui ceas.

Frați și surori, încă o privire în Noul Testament, în Evrei 3, fără să uităm ce se spune în Evrei 4:1: „*nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.*” Ne amintim de cuvintele Domnului nostru spuse în Matei 24:40: „*unul va fi luat și altul va fi lăsat.*” Cu adevărat situația va ajunge foarte serioasă. Cine aparține Miresei, ascultă glasul Mirelui. Și glasul Mirelui nu sunt răstălmăcirile, ci Cuvântul original. Mirele este Cuvântul și Mireasa trebuie să devină Cuvânt.

Acum Evrei 3:7: „De aceea, cum zice Duhul Sfânt...” [în germană: „cum zice Cuvântul Duhului Sfânt” – n.tr.] Acum noi nu citim „cum zice Cuvântul lui Dumnezeu” ci „cum zice Cuvântul Duhului Sfânt: Astăzi, dacă auziți glasul Lui...” Ce înseamnă acest lucru? Cuvântul care este descoperit prin Duhul lui Dumnezeu nu este numai un Cuvânt scris, ci un Cuvânt descoperit și făcut viu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne vorbește, și pe care trebuie să-l primim în inimile noastre, și după aceea să facem ce ne-a poruncit Domnul. Și chiar după aceea spune: „nu vă împietriți inimile.”

Frați și surori, noi în locul acesta credem cu o convingere deplină trimiterea și trăirile pe care le-a avut fratele Branham de la nașterea lui, toate experiențele supranaturale asupra cărora el nu a avut nici o influență, ci acestea au avut o mare influență asupra lui. Fiecare trăire cu Dumnezeu are o influență deosebită asupra celui căruia i-a fost dăruită. Dacă i-am întreba pe cei patru mii de oameni dintre care eu am întâlnit personal pe vreo 10 sau 12 în Jeffersonville, care au fost prezenți în 1933... eu i-am întâlnit în 1966. Ei au fost martori oculari când lumina supranaturală s-a coborât peste fratele Branham. Glasul i s-a adresat numai lui, nu celor patru mii: „Așa cum Ioan botezătorul a fost trimis ca să premergea prima venire a lui Hristos, tot așa ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.” De 42 sau de 43 de ori fratele Branham a subliniat că nu el, ci mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos. Ce am trăit noi după plecarea acasă a fratelui Branham? După înmormântarea din 11 aprilie 1966, mulțumiri lui Dumnezeu că noi n-am dus mesajul numai în întreaga Europă, ci în lumea întreagă. Tocmai m-am uitat în articolele din ziar: în 1976 fusesem deja în 86 de țări ducând mesajul divin în lumea întreagă, pentru că am avut o trimitere dumnezeiască. Și de aceea îi suntem recunoscători lui Dumnezeu. Noi privim în urmă, la început, la făgăduință, și dăm mai departe tot ce am primit, dar luăm seama la ceea ce a fost spus, și cum a fost spus. Și lucrul acesta este foarte important. Frați și surori, dacă noi doar repetăm flegmatic ce a spus fratele Branham, atunci suntem în pericol de a înțelege greșit și de a răstălmăci, așa cum este cazul și cu sfintele Scripturi. De exemplu în Matei 28, unde spune „botezați-i în Numele”, nu este scris „folosiți o formulă alcătuită din trei titluri”. Trebuie ca întotdeauna să luăm seama la ce spune Scriptura. De aceea este scris în prorocul Daniel 9:23: „la aminte dar la cuvântul acesta, și înțelege vedenia!” A sosit clipa când nu numai că citim ce este scris în 2 Petru 1:20, că „nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură” ci noi punem acest lucru în practică, și anume că „nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură”, ci noi trebuie să luăm seama la

împlinire. Eu am spus-o aici de multe ori și am subliniat-o în lumea întreagă: Noul Testament începe cu împlinirea prorociei biblice. Ioan botezătorul a fost un proroc făgăduit. Isus Hristos, Domnul nostru, a fost Mesia cel făgăduit, sămânța făgăduită, Răscumpărătorul făgăduit din grădina Edenului, în Gen. 3:15, când s-a spus că va veni sămânța dumnezeiască pentru a zdrobi capul șarpelui. Și toate făgăduințele s-au împlinit. Iar învățătorii acelor vremuri ședeau pe scaunul lui Moise, erau puțin mai înălțați decât poporul, stăteau înaintea oamenilor și învățau ca și cum Dumnezeu n-ar fi făcut nimic. Taina în Mireasă constă în a recunoaște ce face Mirele, ce vorbește El, și ce se întâmplă în prezent pe pământ: chemarea afară, așezarea din nou. Și Domnul spune: „și dacă voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți copiii lui Dumnezeu cei risipiți” – [tradus din limba germană; în limba greacă versetul acesta nu apare precum în traducerea Cornilescu: „...voi atrage la Mine pe toți oamenii” ci „...voi atrage la Mine pe toți.” – n.tr.] Domnul nostru nu a fost numai înălțat pe cruce între cer și pământ și a murit pentru noi, ci El a fost înălțat la cer și a primit un Nume care este mai presus de orice nume, în care se vor pleca toți genunchii. El a fost înălțat pe cruce pentru noi, dar apoi după învierea Lui El a fost înălțat tot pentru noi. Și noi Îl așteptăm să se întoarcă. Dar miezul este aici: noi trebuie să fim murit împreună cu Hristos. La ce folosește dacă repetăm ce a spus Pavel în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” dacă noi ne trăim bine-mersi viețile noastre particulare. Lucrul acesta nu se poate să mai rămână așa. Astăzi Domnul dorește să ne dăruiască har, astfel ca voia lui Dumnezeu să se îplinească în viețile noastre.

Am putea merge chiar în 2 Cor. 5 unde Pavel vorbește despre slujba împăcării. Am putea merge în Coloseni unde spune că El a dezarmat domniile și stăpânirile și a ieșit biruitor asupra lor și biruința lui Dumnezeu s-a arătat pe crucea Golgotei. Dar la ce ne folosește, dacă această biruință nu se descopere în tine și în mine? La ce ne folosește dacă un om al lui Dumnezeu a putut să spună „nu

mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”? Vedem că pe primul plan trebuie să fie trăirea noastră personală.

Și astăzi mai este încă valabil ceea ce scrie în rugăciunea „Tatăl nostru”: „dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Și astăzi de asemenea mai este valabil „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.” Rom. 15:7. Astăzi mai este încă valabil că Dumnezeu era în Hristos, și a surpat zidul de la mijloc și ne-a dăruit împăcare și răscumpărare. Acolo unde nu există împăcare, nu există nici răscumpărare. Unde nu este răscumpărare, nu este nici iertare. Deci, înapoi la Biblie, înapoi la urmele pașilor Domnului nostru, înapoi la ceea ce au trăit frații noștri din Biserica primară. Haideti să fim sinceri: dacă Pavel scrie corintenilor că omul firesc nu primește lucrurile care vin de la Duhul lui Dumnezeu căci pentru el sunt o nebulie, atunci omul trebuie să fie mai întâi născut din nou la o nădejde vie. O lucrare evlavioasă nu ajută. Nici vorbirea despre mesaj sau mesager nu este folositoare nimănui. Este ceva ce se găsește numai la nivelul minții. Mai întâi trebuie ca inimile noastre să primească legătura cu Dumnezeu. Dar mulțumiri lui Dumnezeu că El a făcut o legătură de la El la noi, astfel ca noi să putem avea o legătură cu El. Trebuie repetat lucrul acesta: calea lui Dumnezeu spre noi, este calea noastră către Dumnezeu. Și de aceea este numai Unul în care se găsește mântuire, răscumpărare și împăcare și tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu. De aceea dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă: împăcare, răscumpărare, totul se descoperă în viața lui. Dacă se descoperă dușmănie și ură atunci eu vă întreb unde este răscumpărarea, unde este iertarea, unde este împăcarea? Deci, înapoi la Dumnezeu, înapoi la Cuvânt. De ce are loc vestirea în modul acesta atât de serios? Pentru că noi am intrat în ultima etapă dinaintea revenirii lui Isus Hristos. Acum noi trăim cum Dumnezeu își strânge poporul, și cum în așezarea din nou suntem călăuziți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Noi vom vorbi aceeași limbă, același Duh descoperă aceleași lucruri, și noi vom avea parte de ceea ce face Dumnezeu.

Dați-mi voie să citesc repede versetele din Evrei 3. Se pune accentul pe „Astăzi, dacă auziți glasul Lui...” Glasul Lui este Cuvântul Său care ne este adresat. Așa cum citeam în v. 7: „De aceea, cum zice Cuvântul Duhului Sfânt...” De șapte ori este scris în Apoc. 2 și 3: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” Oamenii lui Dumnezeu ne aduc Cuvântul lui Dumnezeu, dar Duhul lui Dumnezeu ni-l descoperă și după aceea suntem aduși în această relație personală cu Dumnezeu. Nu printr-un mijlocitor. Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni - 1 Tim. 2 – și Acesta este Isus Hristos, Domnul nostru. Cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu au fost niște îndrumători. Și dacă citim Apoc. 1 de la 1 la 3, acolo spune că printr-un rob, Dumnezeu a dat robilor Săi lucrurile pe care El avea să le spună. Dumnezeu folosește întotdeauna o singură gură prin care vorbește, însă lucrurile vorbite sunt pentru toți robii lui Dumnezeu care au sarcina de a predica același Cuvânt. Poate de aceea este scris cuvântul din Mat. 24 de la v. 45-47; și lucrul acesta v-ar putea șoca, dar eu, fratele Frank am auzit Cuvântul acesta în Edmonton, pe strada 127, într-o dimineață, devreme, când doream să-mi iau Biblia de pe noptieră. Eram deja îmbrăcat și eram pregătit pentru ziua ce urma. Am vrut să-mi iau Biblia, soarele strălucea în cameră, și așa cum auziți voi glasul meu, am auzit și eu glasul care mi-a spus: „Robul meu, te-am rânduit conform Matei 24:45-47, ca să dai hrana.” Ce să spun eu despre aceasta? Eu nu m-am rugat niciodată pentru acest lucru! N-am știut că se va întâmpla. Nici un om n-ar putea să-i ceară lui Dumnezeu o trimitere. Trimiterile acestea sunt hotărârile lui Dumnezeu, și nici un om n-are ceva de spus în această legătură. Și vedem cum este confirmat acest lucru, prin telefoanele pe care le primim de la toți frații slujitori de pe tot pământul, care-I mulțumesc lui Dumnezeu că și ei primesc hrana la vremea potrivită, ca și ei s-o poată da mai departe ca să hrănească poporul lui Dumnezeu cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu că încă mai este pe tron, și că noi trăim în timpul desăvârșirii și că prorocia biblică se împlinește la toate nivelele. Și Domnul ne-ar spune astăzi:

„Ferice de ochii care văd lucrurile, pe care le vedeți voi! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n-au văzut, să audă ce auziți voi, și n-au auzit.” Frați și surori, a început etapa cea mai slăvită din istoria omenirii și din istoria bisericii nou testamentare, și Domnul își scoate poporul din orice fel de robie, ca să-l ducă în slobozenia copiilor lui Dumnezeu. Și aceasta este slobozenia pe care Domnul ne-a dăruit-o.

Acum încă un cuvânt în care sunt comparate ascultarea și neascultarea. Evrei 3:18-19: „Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor.” Necredința este urmată de neascultare și duce la cădere, (sau la lepădarea de credință), iar credința ne pune pe temelia biblică. Și atunci știm că așa este scris, și se împlinește înaintea ochilor noștri. Deci împlinirea prorociilor biblice, împlinirea tuturor prezicerilor referitoare la vremea sfârșitului, la Israel, la Biserică, la neamuri... și astăzi, dacă auziți glasul Lui, trebuie să auziți Duhul lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu. Vă puteți închide ochii, dar să vă deschideți inimile și să spuneți: „Vorbește Doamne: poporul Tău ascultă.” Și noi suntem astăzi aici ca să ascultăm, ca să primim corectură, ca să luăm în serios descrierea drumului. Și suntem aici ca să ni se spună – și eu spun tuturor acest lucru - să luăm dar bine seama, ca nici unul din noi să nu se pomenească venit prea târziu, la revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Pentru cei care nu au ieșit în întâmpinarea Mirelui nu este o catastrofă. Dar pentru cei care au ieșit să-L întâmpine pe Mire, care cred mesajul timpului de sfârșit și care totuși nu se supun sub brațul puternic al lui Dumnezeu și nu se lasă așezați în rânduiala divină, pentru ei va fi o catastrofă. Biserica nu este numai o adunătură de oameni, ci Biserica lui Isus Hristos este Trupul lui Isus Hristos răscumpărat cu un preț nespus de mare, unit prin Duhul Sfânt. Deci, să terminăm cu neascultarea, cu necredința, să terminăm cu căile personale și cu învățăturile personale! Să ne supunem lui Dumnezeu conform decursului planului de mântuire la care am ajuns noi acum. Amintiți-vă Isaia 14, unde este descrisă

căderea lui Lucifer, și amintiți-vă că după aceea Dumnezeu a spus: „Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” Dumnezeu Își duce la îndeplinire planul Său. Și noi nu trebuie să privim în urmă la anul 1979 și la anii de după aceea. Noi privim în viitor și spunem că Domnul va conduce totul spre un sfârșit slăvit și ai Săi aud glasul Lui și se vor supune voii lui Dumnezeu.

Acum un cuvânt pentru toți cei care doresc să fie botezați: mai întâi are loc pocăința, întoarcerea la Dumnezeu, credința, și după aceea urmează botezul. Iar sfânta Scriptură spune în cartea Faptelor, 2:41: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați.” Și acest lucru este conform Marcu 16:16: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.” Este în concordanță cu Fapte 10, unde Petru le poruncește și celor ce fuseseră botezați cu Duhul Sfânt să fie botezați în Numele lui Isus Hristos. Există chiar și oameni botezați cu Duhul Sfânt care spun: „Dacă Dumnezeu nu m-ar fi umplut cu Duhul Sfânt, atunci m-aș fi lăsat botezat. Dar eu am fost botezat cu Duhul Sfânt și astfel am dovada că plăcerea lui Dumnezeu este peste mine.” Botezul cu Duhul Sfânt este în legătură cu lucrarea de răscumpărare. În Vechiul Testament era vorba despre sânge, dar în Noul Testament este sângele, Cuvântul și Duhul. Și acestea trei mărturisesc în deplină concordanță. Nimeni nu mai poate să argumenteze! Vremea argumentelor a trecut pentru totdeauna! Cine vrea să-L creadă pe Dumnezeu, s-o facă acum! și cine vrea să-L asculte, s-o facă acum; să se hotărască să meargă pe calea îngustă, care duce la viața veșnică.

Binecuvântat și lăudat să fie Domnul, Dumnezeul Atotputernic, care ne vorbește în dragoste. De ce o face? Pentru că El nu dorește ca vreunul din noi să se pomenească venit prea târziu, ci toți să fie pregătiți, cerul să asculte pământul, pe toți aceia care sunt logodiți cu Hristos, și care prin aceasta formează Biserica Mireasă. Dumnezeu ne ascultă și ne răspunde în Isus Hristos, Domnul nostru, care a spus: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” Și voia noastră trebuie să

fie cuprinsă în voia Lui. Și atunci Dumnezeu va face toate lucrurile bine.

A Dumnezeului Atotputernic, Dumnezeului lui Israel, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, singurului Dumnezeu, singurului Dumnezeu adevărat, să fie slava, și lauda prin Isus Hristos, Domnul nostru. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune. Poate cântăm împreună o cântare. Cine propune o cântare? Poate „Minunat, minunat, Isus este Domnul.” [...]

În timp ce ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune liniștită, și ne deschidem inimile în prezența lui Dumnezeu, ne amintim de făgăduința care spune „Voi încheia un legământ nou cu voi. Vă voi da o inimă nouă, un duh nou, o viață nouă.” Fie ca lucrul acesta să se împlinească. Legământul a fost încheiat pe crucea Golgotei. Domnul nostru a spus „căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” Sângele Lui, sângele Mielului lui Dumnezeu a fost vărsat. Frați și surori, primiți răscumpărarea, primiți iertarea, primiți-L pe Isus Hristos ca singurul Mântuitor. Conform Scripturii, oricine cheamă Numele Domnului va fi mântuit. Conform Scripturii, tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce au crezut în Numele Lui, le-a dat putere să devină copii ai lui Dumnezeu. Să nu vă gândiți ce vor spune prietenii voștri, ce vor spune colegii de școală, colegii de serviciu, nu vă mai gândiți ce vor spune oamenii. Domnul nostru spune: „...pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”

Scumpi prieteni, mai ales cei care încă nu și-au dedicat și predat în mod conștient viețile lor lui Dumnezeu, fie ca Domnul Dumnezeu să vă dea acum puterea pentru această decizie. Recunoașteți că noi toți suntem pierduți, despărțiți de Dumnezeu, fără viață veșnică în lumea aceasta. Și gândiți-vă că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică în Isus Hristos, singurul Său Fiu zămislit. Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică. Cine nu are pe Fiul, nu

are viața. Timpul acesta prezent este foarte serios; veșnicia este foarte lungă.

Iar acum, în timp ce ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune, dați-mi voie să întreb mai întâi câți s-au hotărât astăzi pentru Domnul, după ce ați auzit glasul Domnului. Pe de-a-ntregul pentru Isus, punând voia noastră în voia Lui, astfel ca voia lui Dumnezeu să se facă. Câți sunt astăzi aici care doresc să-și ridice mâinile și care doresc să fie cuprinși în rugăciunea aceasta? Ridicați numai mâna. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Pretutindenii, aproape și departe, pretutindenii s-au ridicat mâinile. Și noi suntem siguri că acela care vine la Domnul, nu va fi scos afară. Domnul îl primește, îl primește și astăzi, El vă primește și astăzi.

Câți sunt aici care doresc să fie botezați biblic, în Numele Domnului Isus Hristos, ridicați-vă scurt mâinile. Unii sunt aici... Unul, doi, trei, patru, cinci... în orice caz, botezul va avea loc după această adunare. Noi avem botezuri tot timpul. Aproape în fiecare duminică ar putea să aibă loc câte un botez. Noi am spus tuturor să-și dedice viața lui Dumnezeu, să facă un început corect. Numai așa poate fi garantat un sfârșit bun. Și Domnul Însuși trebuie să fie Autorul și Cel care va încheia. Și unde începe El, este un început bun. Și aceasta ne duce înapoi la început, la modelul Bisericii primare. Așa a început Dumnezeu acum două mii de ani, și așa va și încheia El.

Acum îl rugăm pe fratele Russ să se roage cu noi, și apoi voi spune câteva cuvinte. [...]

Pe baza autorității Cuvântului, noi putem spune că toți cei care cred conform Scripturii pot să aibă parte și de trăirile biblice. Astăzi puteți să vă întoarceți acasă cu trăirea pe care i-ați cerut-o lui Dumnezeu. Dumnezeu este credincios, Cuvântul Lui ne este dat ca să ne arate ce ne-a pregătit, și după aceea noi îl ascultăm și îl credem și trăim ceea ce a pregătit El pentru noi. Pe baza autorității Cuvântului, poate fi spus că toți cei care cheamă din inimă Numele Domnului trăiesc mântuirea pe loc. Spuneți AMIN. La fel este cu

vindecarea. Primiți-o doar, nu vă uitați la împrejurări: prin rănilor Lui sunteți vindecați! Aceasta este autoritatea Cuvântului. Dumnezeu nu i-a confirmat pe apostoli, ci a confirmat Cuvântul pe care-l predicau apostolii. Și tot așa a fost și în zilele noastre. Eu am văzut cum orbi din naștere și-au primit vederea, am văzut cu ochii mei zilele biblice, și am văzut cu ochii mei cum se întâmplau evenimentele descrise în cartea Faptelor. Isus Hristos este Același, ieri și azi și în veci. Dați-mi voie s-o mai spun odată: nu doar „se pare a fi”, ci este așa: Dumnezeu Și-a cercetat cu îndurare poporul Său. Aleluia! Și acum mulțumim împreună. Cine dorește poate să ridice mâinile. Noi îi mulțumim împreună Domnului.

Doamne credincios, Îți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău, pentru vorbirea Ta, pentru lucrarea ta în mijlocul nostru, în inimile noastre. Doamne iubit, Tu Ți-ai pus Cuvântul pe sfeșnic; noi am auzit Cuvântul Duhului Sfânt, am primit făgăduințele.

Doamne iubit, noi Te lăudăm, Te slăvim, Îți mulțumim. Aleluia. Aleluia. Slavă lui Dumnezeu!